

Arrest

nr. 308 172 van 12 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20 E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 29 oktober 2019 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling toe op het Belgische grondgebied en diende op 18 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker werd meerderjarig op 18 januari 2020.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 25 februari 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 2 september 2022 (RvV 2 september 2022, nr. 276 965).

1.4. Verzoeker diende op 29 december 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 7 december 2023 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 12 december 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.12.2022 werd ingediend door :

E.(…) K.(…), A.(…) (R.R.: (…))

nationaliteit: Iran

geboren te (…) op (…) adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het verzoek tot internationale bescherming (VIB) van 28.10.2019 en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn VIB werd afgesloten op 02.09.2022 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Tevens werd betrokkene op 30.09.2022 een bevel tot het verlaten van het grondgebied afgeleverd, waaraan betrokkene geen gevolg heeft gegeven.

De aanvraag stelt dat er sprake is van een langdurige asielpcedure en dat een lange behandelingsduur van bepaalde verblijfsprocedures een mogelijke reden is tot humanitaire regularisatie. Echter, het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Overigens, de duur van de procedure – namelijk ca. 2 jaar en 10 maanden – was ook niet van dien aard dat ze als dermate langdurig kan beschouwd worden. Verder, aangaande de bewering dat betrokkene ‘lang legaal (in België) verbleef’ – hij was legaal in België gedurende zijn VIB – en dat betrokkene ondertussen al meer dan 3 jaar onafgebroken in België verblijft, in casu toont betrokkene niet aan dat deze elementen omstandigheden zijn die het hem bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om tijdelijk terug te keren om vanuit zijn land van herkomst een aanvraag in te dienen. Ook de vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat ‘omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend’ (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) Louter het bestaan van een ca. 2 jaar en 10 maanden durende legaal verblijf in België toont geenszins aan waarom het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit Iran.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf verwijst betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verder luidt het in de aanvraag dat betrokkene de aanvraag tot verblijfsmachtiging niet kan indienen in Iran omdat hij er niet beschikt over een geldig paspoort noch over enig ander geldig verblijfsdocument. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene als Iraans onderdaan een geldig Iraans paspoort met nr. 47955541, geldig van 07.02.2019 tot 07.02.2024, voorlegt bij onderhavige aanvraag art. 9bis. Hieruit volgt dat de bewering dat betrokkene in casu geen verblijfsaanvraag kan indienen vanuit Iran daar hij niet beschikt over een geldig paspoort, onwaar is en dus niet aanvaard kan worden.

Verder bevat de aanvraag de bewering dat betrokkene (aantoonbaar) duurzaam verankerd is en in een prangende humanitaire situatie verkeert. Zou heet betrokkene ingeburgerd te zijn, Nederlands te spreken, school gelopen te hebben in België en betrokkene volgt vandaag hogere studies. Ook luidt het dat betrokkene werkbereid is.

Wat betreft de scholing van betrokkene, dient te worden aangestipt dat betrokkene steeds geweten heeft dat scholing in België een tijdelijke oplossing was. Betrokkene heeft secundair onderwijs in België gevolgd gedurende de behandelingsstermijn van het VIB en heeft deze scholing verdergezet na afloop van deze

procedure VIB en heeft (op die manier) op 30.06.2022 zijn diploma secundair onderwijs kunnen halen in België. Verder, ook na het behalen van het diploma secundair onderwijs moet betrokkene geweten hebben dat zijn zelfgekozen voortgezette opleiding hoger onderwijs plaatsvond tijdens illegaal verblijf, en – daar betrokkene onderhavige aanvraag indiende ná het aanvangen van hogere studies – mogelijkerwijs een tijdelijke opportuniteit was, daar zijn verblijfsrechterlijke situatie heus onzeker was. Betrokkene was steeds op de hoogte van zijn verblijfsituatie en heeft er bewust voor gekozen om hogere studies aan te vatten tijdens illegaal verblijf. Bovendien was betrokkene niet langer leerplichtig op dat moment. Zich heden beroepen op de scholing als deel uitmakend van buitengewone omstandigheden kan derhalve niet aanvaard worden als element of argument dat verklaart waarom het onmogelijk is of bijzonder moeilijk is om België (tijdelijk) te verlaten. Betrokkene toont niet aan dat hij niet (tijdelijk) een opleiding toegepaste informatica kan volgen in Iran of dat het onmogelijk is zijn studies in België tijdelijk te onderbreken of dat dat een opleiding hoger onderwijs hem zodanig aan België bindt dat het onmogelijk is of bijzonder moeilijk is een aanvraag tot verblijfsvergunning in te dienen via de gewone, geijkte procedure. Volledigheidshalve, indien betrokkene hogere studies in België wil volgen, dient hij hiervoor de geijkte procedure te volgen. Indien hij voldoet aan de voorwaarden van deze procedure, kan hij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies (toegepaste informatica) hier verder te zetten.

Wat betreft de zogenoemde werkbereidheid van betrokkene en dat hij zich beroept op art. 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie dat éénieder het recht heeft om te werken; er wordt niet verduidelijkt in hoeverre betrokkene het recht op arbeid ontzegt wordt bij het indienen van een verblijfsaanvraag conform de gewone procedure, i.e. vanuit Iran. De verwijzingen naar het genoemde art. 15 (en art. 23 EVRM en art. 6 Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en art. 1 van het Europees Handvest betreffende de grondrechten van de EU), blijven eenvoudige vermeldingen en worden niet toegepast op de situatie van betrokkene. De bewering dat 'betrokkene (dan ook) goed op weg is een job te vinden in België, is een bewering zonder grond. Volledigheidshalve dient opnieuw te worden opgemerkt dat (het zoeken naar) werk de gegrondheid van de aanvraag betreft.

De overige elementen van integratie – het heet dat betrokkene buitengewoon goed geïntegreerd is, dat verzoeker ingeburgerd is, dat verzoeker de Nederlandse taal spreekt en hiertoe taallessen gevolgd heeft (met voorgelegde attesten van inburgering), dat verzoeker goed op weg is een job te vinden, dat betrokkene een ruime vrienden- en kennissenkring heeft – kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien ook deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verzoeker beroept zich nadrukkelijk op art. 3 en art. 8 van het EVRM.

Wat art. 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. In verband met art. 8 EVRM (en de vermelding van art. 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie) dient ten eerste worden opgemerkt dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat betrokkene hier bij zijn zus verblijft, die erkend is als vluchteling, kan niet aanvaard worden als deel uitmakend van buitengewone omstandigheden. De aanvraag werpt op dat de nabijheid van zijn zus cruciaal is voor verzoeker. Zo heet het dat zij ondersteuning biedt in betrokkene zijn medische problematiek. Echter, uit de bijgevoegde medische stukken blijkt evenwel niet dat betrokkene zijn zus cruciaal of onontbeerlijk is als ondersteuning voor betrokkene zijn psychologische problematiek. Dat betrokkene zijn zus werkt en instaat voor het economische onderhoud van betrokkene (er worden loonfiches voorgelegd), toont evenmin een fundamentele afhankelijkheid aan, daar betrokkene niet aantoont dat hij in Iran, als meerderjarige, niet zelf kan instaan voor zijn levensonderhoud. Uit de aanvraag blijkt er niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr. 101.974 van 29.04.2013). Bovendien, dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging dient in te dienen in Iran, betekent niet dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn zus, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Verder, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende het privéleven kan het privéleven slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden leiden tot een positieve verplichting. In onderhavige aanvraag toont betrokkene niet aan dat zijn beweerdde daadwerkelijke band met België die hij heeft opgebouwd, bij uitbreiding zijn vermelde inburgering en de bewering dat betrokkene duurzaam lokaal verankerd is, dermate intens is dat die deel uitmaakt van zijn sociale identiteit, zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van art. 8 van het EVRM zou kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63) Ook uit de verschillende getuigenissen die bijgevoegd worden bij de aanvraag, spreken geen verregaande banden met België of blijkt geen dermate afhankelijkheid dat het

bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn België (tijdelijk) te verlaten en dat deze onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden vallen. Bovendien, ook de bewering dat betrokkene geen banden meer heeft met Iran, is tevens een eenvoudige bewering die niet gepaard gaat met enig bewijs.

*Ten slotte, de aanvraag vermeldt dat betrokkene reeds een zwaar medisch parcours in België heeft afgelegd. Om dit te staven worden verschillende medische attesten voorgelegd (05.03.2020, 11.10.2022, 09.12.2022). Echter, ondanks de medische problematiek van betrokkene, uit de bijgevoegde stukken blijkt niet dat de gezondheidstoestand van betrokkene hem verhindert om België (tijdelijk) te verlaten, te reizen of dat betrokkene niet, tenminste tijdelijk, in Iran kan verblijven omwille van zijn medische problematiek. Betrokkene kan aldus tijdelijk terugkeren om de aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, in te dienen, tenminste, de onmogelijkheid om een aanvraag tot verblijfsmachtiging vanuit Iran in te dienen omwille van medische redenen, wordt niet aangetoond.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het beginsel van de redelijke termijn en van het zorgvuldigheids-, vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"IV. Middelen tot vernietiging

(...)

4.1.

Overwegende dat overeenkomstig het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen alle administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Bovenstaande artikelen eisen een motiveringsplicht waarbij een motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier; Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Het redelijkheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

4.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

4.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert weliswaar een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden. Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partijen zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce." (Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerkt werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert over elk element afzonderlijk, doch weigert het geheel van de samengeroepen elementen te beoordelen, wat nochtans zeer belangrijk is voor een beoordeling omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

4.5.

De verzoekende partij wenst de aandacht te vestigen op het gegeven dat niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Er is bijgevolg een schending waar te nemen van de motiveringsverplichting en het beginsel van de zorgvuldigheid.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker in zijn aanvraag overeenkomstig het artikel 9bis Vw niet kan aantonen dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die het mogelijk maakt de aanvraag vanuit België in te dienen.

De verwerende partij heeft het dossier van verzoekende partij geenszins zorgvuldig doorgenomen en voert geen zorgvuldige proportionaliteitstoetsing door.

Nochtans heeft uw Raad recentelijk nog gesteld in het arrest van 08/06/2023 met nr. 290 046 dat in het kader van artikel 8 EVRM er door DVZ een belangenafweging moet worden gemaakt, 'waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds'.

Evenwel dient te worden opgemerkt dat er geen sprake is van enige belangenafweging waarbij ingegaan wordt op de specifieke situatie van verzoeker.

DVZ stelt louter dat door verzoeker niet wordt aangetoond dat omdat zijn zus, die erkend vluchteling is en waarbij hij inwoont, in België woont, dit niet valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze – wel erg summiere – motivering.

Zo valt op dat DVZ een zeer enge definitie weerhoud van de banden dewelke onder bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Evenwel werd in de rechtspraak reeds meermaals benadrukt dat artikel 8 EVRM een meer verregaande interpretatie kan worden gegeven.

Verzoeker verwijst dan ook dienstig naar rechtspraak van het EHRM waarbij werd gesteld dat privéleven onder artikel 8 van het EVRM moet worden begrepen als het recht op persoonlijke ontwikkeling en om banden te ontwikkelen en te onderhouden met andere mensen en de buitenwereld en moet ook worden verstaan dat privéleven ook de psychische en fysieke integriteit van ene persoon omvat evenals aspecten van de sociale identiteit van het individu. Het houdt ook in zekere mate het recht in om relaties met andere mensen duurzaam op te bouwen.

Meer specifiek werd ook bepaald dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin integraal deel uitmaakt van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM en dat dit onafhankelijk is van het bestaan van een familieleven. Ook volgens het EHRM dient in het kader van de verwijdering van een vreemdeling, onafhankelijk van het bestaan van een familieleven, een analyse te worden gemaakt over de inmenging dat dit heeft in zijn recht op een privéleven.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat de 'belangenafweging' zoals opgenomen in de bestreden beslissing geen rekening houdt met voorgaande ruimere interpretatie van artikel 8 EVRM, net daar waar verzoeker in zijn aanvraag conform art. 9bis Vw duidelijk zijn zeer nauwe banden met zijn netwerk in België heeft gestaafd en verduidelijkt.

Zeker gezien verzoeker als minderjarige in België is toegekomen.

Verzoekende partij woont al zijn volledig verblijf in België in bij zijn zus, wat ook blijkt uit de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis Vw. Dit behelst dus een termijn van bijna 3 jaar.

Dat er geen sprake zou zijn van enige afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn zus, kan niet aanvaard worden als een zorgvuldige motivering. Dat de relatie tussen verzoeker en zijn zus wel degelijk een beschermingswaardige familierelatie is die onderzocht had dienen te worden onder het artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing is dan ook absoluut onredelijk en onzorgvuldig en dient te worden vernietigd.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de elementen van integratie niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd kunnen worden en dat de normale binding die ontstaat in België gedurende een precair verblijf op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te tonen.

Dit druist volledig in tegen de reeds hierboven vermelde rechtspraak van het EHRM!

DVZ stelt hierbij simpelweg dat de integratie en opgebouwde banden van verzoeker geenszins kunnen vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst en verwijst voornamelijk naar het feit dat zijn verzoek om internationale bescherming in België werd afgewezen.

Dit is evenwel een erg gebrekkige en onzorgvuldige motivering, en toont aan dat DVZ het dossier van verzoeker niet grondig heeft bestudeerd!

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt zich in geen geval redelijk op.

De verwerende partij verwijst naar volgende elementen om te stellen dat er geen buitengewone omstandigheid werd aangetoond:

1. Het lang (legaal!) verblijf van verzoeker wordt niet mee in rekening genomen

Dit is niet ernstig te noemen. Meer zelfs, het toont aan dat de verwerende partij niet eens de moeite heeft genomen om met alle feitelijkeheden in het administratief dossier rekening te houden.

-4.5.1.

Aangaande het lang legaal verblijf van de verzoekende partij in België

De bestreden beslissing stelt dat zij rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker en dat een (zelfs tijdelijke) scheiding geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Dat dit uiteraard geen zorgvuldige motivering betreft en de Dienst Vreemdelingenzaken niet aantoonde een zorgvuldig onderzoek te hebben gevoerd naar verzoekers individuele situatie.

-4.5.1.1.

Dat er geen sprake kan zijn van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel kan bezwaarlijk gevolgd worden, gelet op de stukken die aanwezig zijn in het administratief dossier van DVZ betreffende de situatie van verzoeker in België.

Zo motiveert verweerster dat verzoekers verblijf van 2 jaar en 10 maanden niet als dermate lang kan beschouwd worden om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden.

Echter houdt DVZ geen rekening met het feit dat verzoeker hier is toegekomen als niet begeleide minderjarige vreemdeling mét een psychische kwetsbaarheid!

Verzoeker komt nét 2 maanden te kort om in aanmerking te komen voor de criteria van de vernietigde instructie van 2009, waarbij niet begeleide minderjarigen vallen onder de verkorte termijn van 3 jaar voor een lopende asielprocedure met schoolgaande minderjarige kinderen.

Dat de rechtspraak reeds aanvaardde dat een lange lopende asielprocedure als een buitengewone omstandigheid dient aangenomen te worden!

Het is onredelijk dat verzoeker, die is toegekomen als niet begeleide minderjarige vreemdelingen mét een psychische kwetsbaarheid, niet in aanmerking hiertoe zou komen, louter omdat hij twee maanden te kort zou komen. Zeker gezien verzoeker altijd heeft school gelopen in België.

Dit is welgeteld 1 maand te weinig om aan de 4 jaar te komen die in aanmerking genomen wordt als 'lange asielprocedure' om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden.

Dat dit niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking wordt genomen, schendt het vertrouwensbeginsel én redelijkheidsbeginsel.

Nergens in de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het feit dat verzoeker als minderjarige is toegekomen in België.

- 4.5.1.3.

Verzoekende partij van oordeel dat er sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij verblijft al sinds 2019 in België en heeft altijd in legaal verblijf verbleven, behoudens een termijn van 2 maanden.

De laatste asielprocedure van verzoekende partij heeft 2 jaar en 10 maanden geduurd. Dit is op 2 maand na, bijna 3 jaar!

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze lopende asielprocedure niet mee in rekening zou nemen wegens het ontbreken van 2 maand om in aanmerking te komen voor een 'lange asielprocedure' zoals omschreven in de vernietigde instructie van 19/07/2009, is onredelijk.

Zeker gezien verzoekende partij als niet begeleide minderjarige is toegekomen.

Aldus dient te worden opgemerkt dat de redenen voor de weigering van de asielprocedure geen grond is om tot een beslissing te komen in het kader van een regularisatieaanvraag ex art. 9bis Vw.

Wel dient in principe rekening te worden gehouden met de (lange) duurtijd van de ondernomen procedures door verzoeker.

DVZ stelt hieromtrent simpelweg dat een zekere behandelingsperiode niet ingeroepen kan worden als buitengewone omstandigheid.

Deze motivering is evenwel compleet onredelijk, daar een lange behandelingsperiode reeds meermaals werd erkend als argument voor de beoordeling van een regularisatieprocedure.

De verzoeker verwijst hiervoor dienstig naar het arrest van uw Raad met nummer 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde."

Verzoeker integreerde zich in België tijdens een langdurig verblijf.

Hij heeft zijn integratie zelf gecreëerd doch heeft hier geen misbruik van gemaakt.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent is dan ook niet ernstig te noemen.

Het toont echter aan dat zij op zeer onzorgvuldige wijze tewerk zijn gegaan, zonder de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

4.6.

De verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsnorm, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoeker met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Iran terug te keren, niet correct beoordeeld.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w.

wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde

verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfsituatie van de verzoekende partij.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Iran dient terug te keren om vervolgens een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

4.7.

Besluit

Gelet op de voorgaande uiteenzetting kan geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van ondeugdelijk bestuur uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.

(...)”

3.2. Het middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM aangezien hij niet verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden. Het enig middel is evenmin onvankelijk in zoverre verzoeker het beginsel van de redelijke termijn geschonden acht. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

3.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aangelegende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn verzoekschrift, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (*cf.* RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.9. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland

Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.10. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden waren die de indiening van de aanvraag in België konden rechtvaardigen.

3.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 december 2022 volgende buitengewone omstandigheden had ingeroepen:

“(…)”

- 2.2.3.

De verzoekende partij wijst verder in zijn aanvraag op zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn langdurige verblijfsprocedures, zijn lang legaal verblijf, de sterke integratie, zijn uitgebreid sociaal netwerk en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien heeft de verzoeker deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd.

2.3.

Voorafgaande procedures in België

2.3.1.

Asiel

a)

De verzoeker diende op datum van 18/11/2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. (zie stuk 2)

Op datum van 25/02/2012 nam het Commissariaat-Generaal een weigeringsbeslissing in dit dossier.

(zie stuk 3)

Hij diende hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Die bevestigde de beslissing van het CGVS bij arrest nr. 272 551 van 07/09/2019.

b)

Verzoeker is toegekomen als niet begeleide minderjarige vreemdeling!

(zie stuk 5)

De lange behandelingsduur van bepaalde verblijfsprocedures is een mogelijke reden tot humanitaire regularisatie.

De huidige criteria van de overheid zijn laatst toegelicht in de instructie van 19 juli 2009. Deze instructie is formeel vernietigd, maar blijft in de praktijk een niet-bindende richtlijn.

Verzoekers volledige asielprocedure heeft net geen 3 jaar geduurd, met name van 18/11/2019 tot 07/09/2022.

Verzoeker is steeds naar school gegaan (zie ook infra).

Verzoeker wenst dan ook te verwijzen naar de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waarin bepaalt wordt dat als je als niet- begeleide minderjarige vreemdeling bent toegekomen in België, je ook kan genieten van de verkorte termijn bij de beoordeling van een onredelijk lange asielprocedure:

“Als je als niet-begeleide minderjarige in België verbleef en hier school liep of loopt, kan je ook genieten van de kortere termijn.”

Het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, die is toegekomen in België als een NBMV, heeft, op een kleine 2 maand na, 3 jaar geduurd.

Dat de verkorte termijn bij de beoordeling van een onredelijk lange asielprocedure, wel degelijk mee in de beoordeling dient te komen. Zeker gezien verzoeker steeds (en nog steeds!) naar school gaat.

- 2.3.2.

Besluit – lange termijn

De verzoeker verblijft sinds 2019 tot heden, dus meer dan 3 jaar ononderbroken in België.

Verzoeker was legaal in België van 2019 tot 2022 op basis van zijn eerste verzoek om internationale bescherming! Dit was net geen 3 jaar.

Dat we in casu wel degelijk dienen te spreken over een langdurige asielprocedure!

Zeker gezien verzoeker als NBMV is toegekomen in België.

De verzoeker heeft diverse pogingen ondernomen om zijn verblijf in orde te stellen.

2.4

Toepassing maken van het artikel 9°2 Vreemdelingenwet impliceert dat de aanvraag ofwel gericht wordt via de Belgische diplomatieke of consulaire post te Iran, ofwel via een dergelijke post in een ander land waarin de verzoeker beschikt over een niet-precaire verblijfstitel.

Deze laatste mogelijkheid is uitgesloten gezien de verzoeker niet beschikt over een niet- precaire verblijfstitel in een ander land.

Dit betekent dat derhalve de aanvraag ingediend dient te worden in casu in Iran, het land van herkomst van de verzoeker.

Waar de verzoeker derhalve in principe beschikt overeenkomstig artikel 9°2 Vreemdelingenwet een aanvraag in te dienen vanuit Iran, dient vastgesteld te worden dat dit in casu niet mogelijk is, gelet op het feit dat verzoeker niet beschikt over een geldig paspoort noch over enig ander geldig verblijfsdocument.

Er is sprake van een langdurige asielprocedure (bijna 3 jaar) in België, wat de Dienst Vreemdelingenzaken aanvaard als ‘buitengewone omstandigheid’ overeenkomst de (intussen vernietigde, doch nog steeds geldige) instructie van 19 juli 2009.

Hij is aldus in de onmogelijkheid om terug te keren naar de bevoegde diplomatieke post om aldaar een aanvraag conform artikel 9bis Vw in te dienen.

2.5.

De verzoeker verkeert in een prangende humanitaire situatie en is duurzaam lokaal verankerd.

De verzoeker verwijst tevens naar de duur van zijn procedures, zijnde zijn lang legaal verblijf als verzoeker om internationale bescherming en zijn buitengewoon goede integratie in België.

De verzoeker is zoals reeds aangehaald sinds 2019, ondertussen maar dan 3 jaar onafgebroken in België.
Er is een duidelijk aantoonbare duurzame lokale verankering van de verzoekende partij.

- 2.5.1.

Verblijfsduur

De verzoeker is al meer dan 3 jaar onafgebroken in België.

- 2.5.2.

De verzoeker is ingeburgerd.

De verzoeker spreekt tevens Nederlands en heeft hiertoe de nodige taallessen gevolgd.

Hij legt hiervan volgende bewijzen neer:

- Attest van Inburgering dd. 27/10/2021; (stuk 6)
- Deelnameattest Jongerenprogramma Inburgering; (zie stuk 7)
- 2.5.3.

School en latere werkbereidheid

Vanaf zijn aankomst is verzoeker naar school geweest.

Vanaf zijn aankomst is verzoeker ingeschreven in de OKAN klas van het HIVEST te Turnhout.

Hij is ook steeds als regelmatige leerling naar school blijven gaan.

Hij kan dit staven met volgende bewijsstukken:

- HIVEST, Rapport fase 3, Onthaalklas Anderstalige Nieuwkomers, schooljaar 2019-2020 ; (zie stuk 8)
- Schoolattest HIVEST, bewijs inschrijving regelmatige leerling sinds 09/12/2019; (zie stuk 9)
- Attest Regelmatige lesbijwoning in het Onthaaljaar, 19/12/2019 tot 30/06/2021; (zie stuk 10)
- Schoolrapport HIVEST, schooljaar 2020-2021; (zie stuk 11)
- Schoolattest HIVEST, schooljaar 2020-2021; (zie stuk 12)
- Schoolattest HIVEST, schooljaar 2020-2021; (zie stuk 13)
- Schoolrapporten HIVEST, schooljaar 2021-2022 ; (zie stuk 14)

Verzoeker heeft dan ook zijn diploma secundair onderwijs in België behaald!

(zie stuk 15)

Ondertussen heeft verzoeker zich ook aan de Thomas More Hogeschool te Geel ingeschreven voor Toegepaste Informatica, voor het schooljaar 2022-2023.

(zie stuk 16)

Verzoeker is dan ook goed op weg om een job te vinden in België, nota bene in een sector waar men steeds op zoek is naar mensen!

De verzoeker wenst zich dan ook uitdrukkelijk te beroepen op het artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie dat éénieder het recht heeft om te werken.

“Artikel 15 Vrijheid van beroep en recht om te werken

Eenieder heeft het recht om te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen.”

Het recht op arbeid/werk wordt ook gegarandeerd in verschillende verdragen en verklaringen:

- Artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens ;
- Artikel 6 van het internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten ;
- Artikel 1 van het Europees sociaal handvest.

De werkbereidheid van verzoeker is hiermee aangetoond.

2.6.

De verzoeker wenst zich uitdrukkelijk te beroepen op het artikel 3 en 8 van het E.V.R.M.

Het artikel 3 van het E.V.R.M, bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

“1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat de verzoeker omwille van de bovenvermelde omstandigheden met België een daadwerkelijke band heeft:

- de behandelingstermijn van de asielprocedure heeft lang geduurd;
- de verzoeker verkeert in een prangende humanitaire situatie en is duurzaam lokaal verankerd;
- de verzoeker spreekt de Nederlandse taal en is ingeburgerd ;
- de verzoeker heeft zijn scholing/werkbereidheid aangetoond;
- de verzoeker heeft een lange periode van legaal verblijf gekend.

2.7.

De verzoekende partij heeft weliswaar zijn integratie zelf gecreëerd, maar heeft ten dien einde geen misbruik gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het volgende geoordeeld:

“Verzoeker betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoeker terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoeker sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde”

(Zie arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II)

De verzoeker verkeert in de onmogelijkheid om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

BESLUIT:

Gezien de duurzame lokale verankering, gezien de prangende humanitaire situatie, gezien het langdurig verblijf is verzoeker in de onmogelijkheid om terug te keren naar Iran en is de huidige aanvraag ontvankelijk.”

3.12. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers procedure inzake internationale bescherming en zijn lange verblijfsduur het volgende gesteld: *“De aanvraag stelt dat er sprake is van een langdurige asielprocedure en dat een lange behandelingsduur van bepaalde verblijfsprocedures een mogelijke reden is tot humanitaire regularisatie. Echter, het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Overigens, de duur van de procedure – namelijk ca. 2 jaar en 10 maanden – was ook niet van dien aard dat ze als dermate langdurig kan beschouwd worden.*

Verder, aangaande de bewering dat betrokkene ‘lang legaal (in België) verbleef’ – hij was legaal in België gedurende zijn VIB – en dat betrokkene ondertussen al meer dan 3 jaar onafgebroken in België verblijft, in casu toont betrokkene niet aan dat deze elementen omstandigheden zijn die het hem bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om tijdelijk terug te keren om vanuit zijn land van herkomst een aanvraag in te dienen. Ook de vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat ‘omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend’ (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) Louter het bestaan van een ca. 2 jaar en 10 maanden durende legaal verblijf in België toont geenszins aan waarom het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit Iran.”

In zijn aanvraag verwees verzoeker naar de criteria uit de (vernietigde) instructie van 19 juli 2009. Dienaangaande overweegt de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende: *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf verwijst betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*

Naar aanleiding van de ingeroepen scholing wordt aangestipt *“dat betrokkene steeds geweten heeft dat scholing in België een tijdelijke oplossing was. Betrokkene heeft secundair onderwijs in België gevolgd gedurende de behandelingstermijn van het VIB en heeft deze scholing verdergezet na afloop van deze procedure VIB en heeft (op die manier) op 30.06.2022 zijn diploma secundair onderwijs kunnen halen in België. Verder, ook na het behalen van het diploma secundair onderwijs moet betrokkene geweten hebben dat zijn zelfgekozen voortgezette opleiding hoger onderwijs plaatsvond tijdens illegaal verblijf, en – daar betrokkene onderhavige aanvraag indiende ná het aanvatten van hogere studies – mogelijkerwijs een tijdelijke opportuniteit was, daar zijn verblijfsrechtelijke situatie heus onzeker was. Betrokkene was steeds op de hoogte van zijn verblijfssituatie en heeft er bewust voor gekozen om hogere studies aan te vatten tijdens illegaal verblijf. Bovendien was betrokkene niet langer leerplichtig op dat moment. Zich heden beroepen op de scholing als deel uitmakend van buitengewone omstandigheden kan derhalve niet aanvaard worden als element of argument dat verklaart waarom het onmogelijk is of bijzonder moeilijk is om België (tijdelijk) te verlaten. Betrokkene toont niet aan dat hij niet (tijdelijk) een opleiding toegepaste informatica kan volgen in Iran of dat het onmogelijk is zijn studies in België tijdelijk te onderbreken of dat dat een opleiding hoger onderwijs hem zodanig aan België bindt dat het onmogelijk is of bijzonder moeilijk is een aanvraag tot verblijfsvergunning in te dienen via de gewone, geijkte procedure. Volledigheidshalve, indien betrokkene hogere studies in België wil volgen, dient hij hiervoor de geijkte procedure te volgen. Indien hij voldoet aan de voorwaarden van deze procedure, kan hij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies (toegepaste informatica) hier verder te zetten.”*

In de beslissing wordt naar aanleiding van de aangevoerde werkbereidheid het volgende gesteld: *“Wat betreft de zogenoemde werkbereidheid van betrokkene en dat hij zich beroept op art. 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie dat éénieder het recht heeft om te werken; er wordt niet verduidelijkt in hoeverre betrokkene het recht op arbeid ontzegt wordt bij het indienen van een verblijfsaanvraag conform de gewone procedure, i.e. vanuit Iran. De verwijzingen naar het genoemde art. 15 (en art. 23 UVRM en art. 6 Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en art. 1 van het Europees Handvest betreffende de grondrechten van de EU), blijven eenvoudige vermeldingen en worden niet toegepast op de situatie van betrokkene. De bewering dat ‘betrokkene (dan ook) goed op weg is een job te vinden in België, is een bewering zonder grond. Volledigheidshalve dient opnieuw te worden opgemerkt dat (het zoeken naar) werk de gegrondheid van de aanvraag betreft.*

De overige elementen van integratie – het heet dat betrokkene buitengewoon goed geïntegreerd is, dat verzoeker ingeburgerd is, dat verzoeker de Nederlandse taal spreekt en hiertoe taallessen gevolgd heeft (met voorgelegde attesten van inburgering), dat verzoeker goed op weg is een job te vinden, dat betrokkene een ruime vrienden- en kennissenkring heeft – kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien ook deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

3.13. Verzoeker gaat in zijn middel niet *in concreto* in op de hierboven weergegeven overwegingen uit de bestreden beslissing. Hij stelt in zijn middel dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden elk op zich en los van elkaar werden beoordeeld en niet in hun samenhang.

De Raad stelt vast dat de buitengewone omstandigheden in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf ook los van elkaar werden ingeroepen en dat hun samenhang slechts in het verzoekschrift voor het eerst naar voor wordt gebracht. Verzoeker kan de gemachtigde van de staatssecretaris bijgevolg geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek verwijten doordat er geen beoordeling werd doorgevoerd van de samenloop van de ingeroepen buitengewone omstandigheden. Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat het geheel van de ingeroepen buitengewone omstandigheden wel een beletsel zou vormen om de aanvraag via de reguliere weg, met name via de voor verzoeker bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland, in te dienen.

3.14. In zijn middel gaat verzoeker in op bepaalde specifieke elementen. Zo betoogt hij dat er onvoldoende aandacht werd besteed door de gemachtigde van de staatssecretaris aan zijn privé- en gezinsleven op het Belgische grondgebied omdat hij als minderjarige in België toekwam, hier duurzame bindingen heeft en een familieleven onderhoudt met zijn zus die erkend vluchteling is in België. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

3.15. Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België, wijst verzoeker op het gegeven dat hij inwoont bij zijn zus die in België als vluchteling erkend is. In de bestreden beslissing werd met betrekking tot verzoekers recht op gezinsleven het volgende gesteld:

“In verband met art. 8 EVRM (en de vermelding van art. 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie) dient ten eerste worden opgemerkt dat de terugkeer naar het land van herkomst om

aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat betrokkene hier bij zijn zus verblijft, die erkend is als vluchteling, kan niet aanvaard worden als deel uitmakend van buitengewone omstandigheden. De aanvraag werpt op dat de nabijheid van zijn zus cruciaal is voor verzoeker. Zo heet het dat zij ondersteuning biedt in betrokkene zijn medische problematiek. Echter, uit de bijgevoegde medische stukken blijkt evenwel niet dat betrokkene zijn zus cruciaal of onontbeerlijk is als ondersteuning voor betrokkene zijn psychologische problematiek. Dat betrokkene zijn zus werkt en instaat voor het economische onderhoud van betrokkene (er worden loonfiches voorgelegd), toont evenmin een fundamentele afhankelijkheid aan, daar betrokkenen niet aantoont dat hij in Iran, als meerderjarige, niet zelf kan instaan voor zijn levensonderhoud. Uit de aanvraag blijkt er niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013). Bovendien, dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging dient in te dienen in Iran, betekent niet dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn zus, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. “

De Raad merkt op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin ((huwelijks-)partners en hun minderjarige kinderen). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verzoeker slaagt er in zijn middel niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte besloot dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid bewezen werden, waardoor er geen ‘beschermenswaardig’ gezinsleven werd aangetoond. Desondanks stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing wel degelijk een belangenafweging blijkt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont immers niet aan dat een tijdelijke scheiding van zijn zus om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland een disproportionele inmenging zou uitmaken in zijn recht op gezins- of familieleven.

3.16. Wat verzoekers recht op privéleven betreft, wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat “(...) *het privéleven slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden (kan) leiden tot een positieve verplichting. In onderhavige aanvraag toont betrokkene niet aan dat zijn beweerde daadwerkelijke band met België die hij heeft opgebouwd, bij uitbreiding zijn vermelde inburgering en de bewering dat betrokkene duurzaam lokaal verankerd is, dermate intens is dat die deel uitmaakt van zijn sociale identiteit, zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van art. 8 van het EVRM zou kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63) Ook uit de verschillende getuigenissen die bijgevoegd worden bij de aanvraag, spreken geen verregaande banden met België of blijkt geen dermate afhankelijkheid dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn België (tijdelijk) te verlaten en dat deze onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden vallen. Bovendien, ook de bewering dat betrokkene geen banden meer heeft met Iran, is tevens en eenvoudige bewering die niet gepaard gaat met enig bewijs.*”

Waar verzoeker in zijn middel aanvoert dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet afdoende rekening heeft gehouden met het feit dat hij als minderjarige naar België is gekomen, dat hij alhier langdurig legaal heeft verbleven en dat hij een psychische kwetsbaarheid heeft, kan hij niet worden gevolgd.

Het gegeven dat verzoeker als minderjarige in België toekwam, wordt in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 december 2022 vermeld en in verband gebracht met de duur van de asielprocedure. Verzoeker, die thans 22 jaar oud is, slaagt er echter niet in aan te tonen dat het gegeven dat hij in België binnenkwam toen hij nog nét niet meerderjarig was (17 jaar en 9 maanden) als een buitengewone omstandigheid werd ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf die een obstakel zou vormen voor de indiening via de reguliere procedure en dus als zodanig zou moeten worden beoordeeld. De Raad wijst erop dat verzoeker op het moment van de indiening van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en bij uitstek op het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen op 7 december 2023, reeds geruime tijd meerderjarig was, waardoor hij bezwaarlijk kan voorhouden dat dit gegeven een doorslaggevend element is in het kader van zijn humanitaire regularisatie-aanvraag.

De Raad kan verzoeker ook niet bijtreden waar hij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de duur van zijn verblijf niet mee in rekening zou hebben genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder motiveert hierover als volgt:

“De aanvraag stelt dat er sprake is van een langdurige asielprocedure en dat een lange behandelingsduur van bepaalde verblijfsprocedures een mogelijke reden is tot humanitaire regularisatie. Echter, het feit dat er

een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Overigens, de duur van de procedure – namelijk ca. 2 jaar en 10 maanden – was ook niet van dien aard dat ze als dermate langdurig kan beschouwd worden. Verder, aangaande de bewering dat betrokkene ‘lang legaal (in België) verbleef’ – hij was legaal in België gedurende zijn VIB – en dat betrokkene ondertussen al meer dan 3 jaar onafgebroken in België verblijft, in casu toont betrokkene niet aan dat deze elementen omstandigheden zijn die het hem bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om tijdelijk terug te keren om vanuit zijn land van herkomst een aanvraag in te dienen. Ook de vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat ‘omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend’ (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) Louter het bestaan van een ca. 2 jaar en 10 maanden durende legaal verblijf in België toont geenszins aan waarom het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit Iran.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf verwijst betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Verzoeker maakt nergens in zijn middel concreet aannemelijk dat zijn (langdurig) verblijf in België en zijn integratie een (tijdelijke) terugkeer naar zijn land van herkomst, om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, dermate zou bemoeilijken dat dit als ‘buitengewone omstandigheid’ kan worden aangemerkt. Bovendien maakt ook de (lange) behandelingsduur van verzoekers aanvraag tot internationale bescherming nog niet dat de periode van verblijf in België als een buitengewone omstandigheid moet beschouwd worden. De Raad wijst zo ook op de rechtspraak van de Raad van State dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag om verblijf in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het gegeven dat verzoeker op dit punt een andere mening is toegedaan, betekent niet dat de bestreden beslissing onwettig zou zijn of niet deugdelijk gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoeker in zijn middel opnieuw verwijst naar de zogenaamde instructie van 19 juli 2009, merkt de Raad op dat deze door de Raad van State werd vernietigd en aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde werd verwijderd. Verzoeker kan dus uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden administratieve rechtshandeling te besluiten (cf. RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Ook waar verzoeker aanvoert dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met zijn psychische kwetsbaarheid, kan hij niet gevolgd worden. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde wel degelijk acht heeft geslagen op de voorgelegde medische attesten die deze kwetsbaarheid zouden moeten aantonen. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde hierover in zijn beslissing als volgt:

“Ten slotte, de aanvraag vermeldt dat betrokkene reeds een zwaar medisch parcours in België heeft afgelegd. Om dit te staven worden verschillende medische attesten voorgelegd (05.03.2020, 11.10.2022, 09.12.2022). Echter, ondanks de medische problematiek van de betrokkene, uit de bevoegde stukken, blijkt niet dat de gezondheidstoestand van betrokkene hem verhindert om België (tijdelijk) te verlaten, te reizen of dat betrokkene niet, tenminste tijdelijk, in Iran kan verblijven omwille van zijn medische problematiek. Betrokkene kan aldus tijdelijk terugkeren om de aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, in te dienen, tenminste, de onmogelijkheid om een aanvraag tot verblijfsmachtiging vanuit Iran in te dienen omwille van medische redenen, wordt niet aangetoond.”

De loutere affirmatie van verzoeker dat zijn medische situatie wel degelijk een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn, doet geen afbreuk aan de hierboven vermelde motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris.

3.17. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de beoordeling van de ‘buitengewone omstandigheden’ niet deugdelijk zou zijn. Hij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of deze onjuist zou hebben beoordeeld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheids-, vertrouwens- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN